RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

U I T S P R A A K Nr. 2000/16 Mo

i n d e k l a c h t nr. 126.99

ingediend door:

hierna te noemen 'klager',

tegen:

hierna te noemen 'verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer.

Uit de stukken is, voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, het navolgende gebleken.

Inleiding

Klagers echtgenote heeft op 4 mei 1998 via de tussenpersoon aan verzekeraar meegedeeld dat klager een andere auto op de door hem bij verzekeraar gesloten autoverzekering wenste te verzekeren.

Op 6 mei 1998 heeft klager via de tussenpersoon aan verzekeraar gemeld dat aan de auto een schade was ontstaan. Verzekeraar heeft de schade door een expert laten onderzoeken, waarbij deze is vastgesteld op een bedrag van ƒ 17.355,22 incl. BTW. Vervolgens heeft verzekeraar na nog enig verder onderzoek bij brief van 13 juli 1998 schade-uitkering geweigerd.

De klacht

Door de weigering de schade aan hem uit te keren voelt klager zich door verzekeraar benadeeld. Iets dergelijks is klager bij verzekeraar na een aanrijding in december 1997 overkomen; toen bedroeg klagers schade ruim ƒ 5.000,-. Verzekeraar beweert dat klager onwaarheid zou hebben gesproken, maar klagers verhaal werd vervormd en verzekeraar spreekt in zijn brieven zelf onwaarheid.

Het standpunt van verzekeraar

Klager refereert aan een voorval van december 1997. Verzekeraar heeft het dossier daarvan nader bekeken. Hij heeft op dat dossier een w.a.-betaling gedaan aan een tegenpartij, omdat klager blijkens het politierapport bij een wegas-overschrijdende manoeuvre tegen een autobus is gereden. Bij deze schade heeft verzekeraar contact gehad met de assurantie-adviseur van klager, die verzekeraar overigens destijds berichtte, dat klager niet op zijn verzoeken om reactie reageerde. Verzekeraar kan de opmerking van klager ten

aanzien van het voorval van december 1997 niet goed plaatsen en zal zich derhalve beperken tot het schadedossier dat aanleiding was voor de afwijzing van de schade van mei 1998.

De essentie van de zaak staat in verzekeraars brieven van 30 en 31 juli 1998 aan de raadsman van klager. In deze brieven is uitvoerig en gemotiveerd aangegeven op grond waarvan verzekeraar van mening is dat hij geen vergoedingsplicht heeft. Na deze brieven heeft verzekeraar noch van de raadsman noch van klager zelf iets vernomen. Wel heeft de raadsman nog nadere informatie bij klagers tussenpersoon opgevraagd.

Verzekeraar gaat beknopt in op enkele door klager geplaatste kanttekeningen in door klager bij zijn klacht overgelegde bescheiden. Voorts legt verzekeraar kopie van het dossier over.

In de aanmelding door de tussenpersoon op 4 mei 1998 ter verzekering van de auto wordt aangegeven dat de auto op w.a.-/beperkt casco-voorwaarden moet worden verzekerd. In een brief van 16 juni 1998 geeft klager aan dat er geen sprake is van een botsing tegen een vangrail. Blijkens twee politierapporten is klager op 4 mei 1998 om 18.15 uur tegen een vangrail gereden en heeft hij op 5 mei 1998 aangifte gedaan van een parkeerschade. De expert heeft op eigen initiatief na vaststelling van de autoschade een opmerking gemaakt die aandacht verdient. Hij geeft aan dat het hele schadebeeld er op wijst dat de schade het gevolg is van een botsing met een vangrail. Dit wordt nog eens bevestigd - zo schrijft hij - door de lijn van het schadebeeld, welke van voor naar achteren schuin dalend verloopt, hetgeen wijst op een automobilist die sterk remmend de vangrail raakt, waardoor de voorzijde van de auto naar beneden duikt, met een schuin verloop van het schadebeeld tot gevolg. In de politierapporten van de aangiften van 4 en 5 mei 1998 wordt aangegeven dat de linkerzijde en de flank van de auto zijn beschadigd. Overigens heeft klager op 5 mei 1998 tegenover de verbalisanten aangegeven dat hij zijn auto onbeschadigd parkeerde. Deze verklaring lijkt duidelijk in strijd met de waarheid.

Verzekeraar heeft door middel van schriftelijk bewijsmateriaal voldoende duidelijk gemaakt dat klager op 4 mei 1998 de intentie had het voertuig w.a.-/beperkt casco te verzekeren. Op 4 mei 1998 om 18.15 uur vindt dan de aanrijding plaats met de vangrail en de volgende dag verzoekt klager om de dekking bij nader inzien te wijzigen in w.a./volledig casco met ingang van 4 mei 1998. Het kan natuurlijk niet de bedoeling zijn om na een aanrijding met een vangrail de auto alsnog met terugwerkende kracht w.a.-/volledig casco te verzekeren en dan desgevraagd na een maand te ontkennen dat er sprake is geweest van een botsing met een vangrail. Zo klager meent rechten te kunnen ontlenen aan het polisaanhangsel dat gedateerd is op 13 mei 1998, merkt verzekeraar op dat dit aanhangsel is opgemaakt toen hem nog niet bekend was dat er op 4 mei 1998 een aanrijding had plaatsgevonden.

Klager heeft in tweede instantie nog aangegeven dat de botsing met de vangrail slechts een schade van ƒ 1.000,- tot gevolg had en dat de echt grote schade van ƒ 18.000,- is veroorzaakt door een parkeerschade van 5 mei 1998. Afgezien van het feit dat verzekeraar vergoeding van de gehele schade

2000/16 Mo

heeft afgewezen, zou onder andere omstandigheden de bewijslast hiervan bij klager liggen, nu de expert immers duidelijk gemotiveerd tot een andere conclusie kwam.

Het commentaar van klager
Klager heeft, kennis genomen hebbend van het verweer van verzekeraar, zijn klacht gehandhaafd.

Het oordeel van de Raad
Uit de aan de Raad overgelegde stukken komt naar voren dat klagers echtgenote op 5 mei 1998 via de tussenpersoon verzekeraar heeft verzocht de onderhavige auto alsnog te verzekeren op w.a.-/volledig cascocondities in plaats van op w.a.-/beperkt cascocondities. Op grond van de door de politie opgemaakte rapporten en het rapport van de expert is alleszins verdedigbaar het standpunt van verzekeraar dat de door klager geclaimde schade reeds op 4 mei 1998 is ontstaan bij een aanrijding met een vangrail. Alleszins verdedigbaar is voorts dat verzekeraar in een geval als dit geen dekking verleent. Verzekeraar heeft daardoor de goede naam van het verzekeringsbedrijf niet geschaad.

De beslissing
De Raad verklaart de klacht ongegrond.

Aldus is beslist op 7 februari 2000 door Mr. D.H. Beukenhorst, Drs. C.W.L. de Bouter, Mr. E.M. Dil-Stork, Mr. M.M. Mendel en Mr. W.R. Veldhuyzen, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van Mr. S.N.W. Karreman, secretaris.

De Voorzitter:

(Mr. M.M. Mendel)

De Secretaris:

(Mr. S.N.W. Karreman)